

μὲ λίγες κλαρίδες, πού νὰ μποροῦνε νὰ γλυστράνε
ἀπόνω τὰ πλοῖα, πού στὸ Μεσολόγγι πασάνουν, ἐνῶ
τίσσελλες τὶς μπούκες τὶς κλεισοῦνε καλὰ μὲ καλαμω-
τές, πού νὰ μὴ μπορῇ τίποτ' ἀπὸ ἔκει νὰ περάσῃ.
Αφήνουν μονάχα στὴν μέσην ἀπ' αὐτὲς μιὰ πορτί-
τσα ἀνοιχτή, φκιασμένη μὲ καλάμια σὲ τρόπο πού
νὰ μποροῦνε τὰ ψάρια νὰ μπαίνουνε στὴ λίμνη,
ἀλλὰ νὰ μὴ βγαίνουν πιας ἀπ' αὐτή, δπως δηλεῖναι τὰ
στόματα ἀπ' τὶς τσάκες τῶν ποντικιών. Καὶ τὶς
πορτίτσες αὐτὲς τὶς λένε σουδικαῖ, γιατὶ ἔξακολου-
θάει ἀπ' αὐτὲς νὰ σοδεύῃ ἀκόμα ἡ λίμνη.

Καὶ σᾶς σφαλίσουν οἱ μπούκες, τὰ ψάρια εἶναι
πιὸ τῆς λιμνοθάλασσας σκλάβοι, καὶ σὰν ἀρχίσουν
οἱ κάψες πού τὰ ψάρια θέλουνεν ἀφήσουν τὴ λίμνη,
ἀρχίζει καὶ τῶν γιβαριών τὸ μαστῆ, γιατὶ ξέρουν
οἱ γιβαριδες τὸ δρόμο πού θὰ πάρουν τὰ ψάρια καὶ
τοὺς ἔχουν ὅλα τὰ πόστα πιασμένα μὲ τὶς τέχνες
πού στένουν γι' αὐτά.

'Αλλὰ δὲ ζεστάινουνται κι' ὄλες τῶν γιβαριών
οἱ φαμίλιες τὸ ίδιο, κ' εἴναι εἰδὴ πολλὰ ποὺ ἀντέχουνε
μέσα στὴ λίμνη καὶ φέγουνε σὰν τὰ ειράση ἡ πε-
θύμια τῆς γέννας. Γιὰ τοῦτο δὲν πιάνουνται κι'
ὅλα τῶν φαριώνε τὰ εἰδὴ μαζί. Ως τὶς 25 τ' Α-
λωναριοῦ πιάνουνε τὰ λιανάματα, πού εἶναι διαφό-
ρων εἰδῶν ψάρια, καὶ τὸ περισσότερο μικρά. 'Απὸ
τὸν Τρυγητὴν ὡς τοῦ Σταυροῦ τὶς 10, ἀλιεύουν τὶς
μπάρες στὰ δένεια, καὶ βγάζουν τὰ περίφημα τοῦ
Μεσολογγιοῦ βοτάραχα. 'Υστερα πιάνουν τοὺς σπά-
ρους, πού γιὰ νὰ τρυπώσουνε στῶν γιβαριών τὶς
πῆρες, θέλουνεν βρογτές, κεραυνούς, ἀστραπές. Κι' ἀπ'
τὶς 15 τοῦ Αἰ-Δημητριοῦ ὡς τ' Αἰ-Νικολάου ἀρ-
χίζει ἡ μεγάλη ἀλιά, πού βγαίνει τὸ πολὺ καὶ με-
γάλο ψάρι. Κ' ύστερα ἀπ' τ' Αἰ-Νικολάου εἶναι:
ἀπέλια καὶ χαλοῦν τὰ γιβαριά κι' δὲ καθένας ἔχει τὸ
λεύτερο νὰ φαρεύῃ μέσα σ' αὐτὰ γιὰ ἓνα δυὸ μῆνες.

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Πατέρα, είταν δὲ Εὔκλειδης καλὸς ἀνθρωπός;
— Δὲ μᾶς τὸ λέει, πατέλ μου, ἡ Ιστορία μὲ γιατὶ φωτᾶ;
— Γιατὶ, ἂν είταν καλὸς ἀνθρωπός, θὰ τὰ πιστεύαμε
γι' ἀληθινὰ δσα λέει καὶ δὲ θὰ σκοτίζουμασταν νὰ μαθα-
νουμε πώς ἀποδείχνεις αὐτὲς τὶς προτέσσες.

'Η κυρία: Θαρρεῖς δὲν τὸ κατίλαβα, Μαριγώ, πόὺ
ἀλάκερη ὥρα χτὲς τὸ βράδυ στεκόσουνα καὶ μιλούστες μὲ
τὸ δεκανά;

Μαριγώ: Μὲ καὶ τ' ηθελεις, κυρία, νὰ στέκουμαι δλά-
κερη ὥρα δίχως νὰ μιλῶ;

εὰ νὰ εἶναι δὲ θνατούνος πυρεματικός. Θὲς καλύ-
ταρο ἑμολογητὴ ἀπὸ τὸν θνήτα σου; Θὲ μοῦ δρκιστῆς
πῶς δὲ θὰ παραλείψῃς τίποτα καὶ θὰ σοῦ δρκιστῶ κ' ἔγω
τὸ ίδιο... ἔγω μάλιστα θάρχισω πρῶτος. 'Ελα, δρκίσου με.

«Σὲν ταραγμένη λεγάκι ἡ 'Ιουλία γυρνᾶ καὶ μοῦ
λέει :

«—Μὲ δὲν ήδρες τίποτις ἄλλο νὰ μοῦ ζητήσῃς; Τὲ
θὰ τὰ κάνης τὰ περασμένα...

«—Είμαστε γέροι κι' οι γέροι ζούνε μὲ τὶς θύμησις
τῶν περασμένων... ἀφτὴ εἶναι ἡ χαρά τους κ' ἡ λύπη
τους... Τὰ γερατειά δὲ βλέπουνε ἐμπρός, ἀλλὰ πίσω,
γιατὶ τὰ μπροστινά τὰ βλέπουμε καλήτερα, εἶναι πιὸ
φωτεινά, βρίσκουνται σὲ ἐπίπεδο μέρος... καμποσα χρόνια
ἡ ίδια ζωή, χωρὶς κύματα, χωρὶς λαζαρίτες, χωρὶς ἀπρο-
δόκητα, τὸ πολὺ-πολὺ λίγα γέλοια κι' λίγα κλέματα καὶ
τέλειωσε... δὲ λάκκος κ' ἡ ἀφρομοίσωση μὲ τὴ μάννα γῆ...
εἴναι τὰ πίσω σου φαίνουνται δομπτα, εἶναι πιὸ μακρισμέ-
να, πιὸ ὄδιάστατα, πιὸ φυρτουνισμένα καὶ κουράζεσσα,
κάπως νὰ τὰ φέρῃς μπροστά στὰ μάτια σου... 'Ελα τώρα
δρκίσου κῶς δὲ μοῦ τὰ πῆχε δλα.

«—Σοῦ δρκίσουμαι στὴν τωρινή ἀγέτη μας.

«—Κ' ἔγω στὸ ίδιο σοῦ δρκίσω, κ' τει ἀρχίζω.

«—Κι' ἔγω σ' ἀκούω.

ΛΥΠΗ

Μέσ' στὶς χρέες ποὺ γύρω μας
πετοῦν δέξενοιστες σὰν χελιδόνια
τὴν περασμένην σου χαρά
θωρᾶ νὰ μὴ σὲ βλέπη πιὰ γιὰ αἰώνια.

Σ' ἄλλες ψυχές, ἀκάλεστη
νὰ κάψῃ θέλει τὸ ἄγιο της λιβάνη.
Μὴ κλαίς κρύβει παρηγοριά,
φτωχό μου, καὶ τῆς Λύπης τὸ λιμάνι.

Καὶ στὸ βουνὸ τὸ δάλεξερο
φυτρώνουν—πίστεψέ με—λουλουδάκια.
Κ' ἔδω νὰ κελαδοῦν δικοῦς
τὴ βαρυχειμωνιά μικρὰ πουλάκια.

Κύτταξ' ἔκει στὸν οὐρανὸ¹
πόσσα φωτόλουστα πλανῶνται μετέρεια.
Τα βλέπεις πᾶς στὴ Λύπη τους,
—στὴ γύρω δοκοτεινή—δίνουν τὰ χέρια;

Καστελλόριζο

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΤΡΙΚΕΡΙ

Μπαίνουνται στὸν κόρφο τοῦ Βόλου, στὴ μπούκα
ἀκόμα, ξαγνυντίζουμε ἀπὸ δεξιὰ τὸ Τρίκερι, μιὰ
τοῦφρα σπίτια στριψμένα τὸ ἔνα μὲ τ' ἄλλο,
στὴν κορφὴν φυλοῦ βουνοῦ καταζέρου, πετρωτοῦ, ποὺ
ἡ φόρα του εἶναι ἀπὸ λεβάντες σὲ μπουνέντε. 'Ανά-
μεσα σὲ δύο μεγάλες ρεματίες κάτω στὴ θάλασσα
εἶναι ἡ σκάλα τοῦ χωριοῦ, εἴκοσι ὡς τριάντα μα-
γαζεία καὶ καλύβια ἀρδιασμένα στὸ φύδι τῆς
δύμου μὲ μικρὸ στενόμακρο λιμανάκι. Μιὰ ράχη
τοῦ βουνοῦ τὴ χωρίζει σὲ δύο κατεβαίνοντας ὡς τὴ
θάλασσα. 'Ο δρόμος ποὺ πηγαίνει στὸ χωρίδιο δεχω-
ρίζει ἀπὸ μακρυά, ἀπ' τὴ θάλασσα, πετροστρωμένος
καὶ καγκιολιστός. Τραβάεις ὡς μισή ώρα τὸν ἀνή-
φορο καὶ δύο λεφτά πρὶν φτέσῃ στὸ χωρίδιο περνάει
ἀπ' τὰ πηγαίνεια. Περιοχὴν τοῦ χωριοῦ εἶναι: δῆλη τοῦ
Τρικεριοῦ ἡ χερσόνησο, ἀπ' ὃποι εὑνένται μὲ τὴ
Μπαρτζώνα (τὸ Τίσσαιο βουνὸ τῶν ἀρχαίων) μὲ στενὸ
λαμπό, Διακόπτη τένομά του. Στὴν κατοχὴν του πάλι
εἶναι καὶ τὰ νησιά του κόρφου, τὸ παλιό Τρίκερι
(ἀρχαῖς Κυκλίνθος) ποὺ χωρίζονται ἀπ' τὴ στεριά
μὲ διαπόρι 'Αλογόπορος, τὰ Μικρὰ καὶ δὲ Αλατάς.
Κέντρο τοῦ χωριοῦ εἶναι ἡ μητρόπολή του, ἡ 'Αγία
Τριάδα, στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Οἱ παραδόσεις τῶν
γηρηῶν γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ χωριοῦ ἀπ' αὐτοῦ ἀρχι-

νοῦνε: Πῶς πρὶν χτιστῇ τὸ χωριό, τὸν καιρὸ ποῦ
δῆλος δὲ τόπος ἦταν ρουμάνι, αὐτοῦ στὴν κορφὴ ἀνα-
θροῦσε πολὺ νερό (ὕστερα τὸ σκόρπισαν μὲ διάργυρο),
καὶ οἱ τσοπάνηδες πήγανεν καὶ πότιζαν τὰ κοπά-
δια τους, μὲ στὸν ίδιον τόπο, ποῦ ἔγεινε οὔτερα τὸ
ιερό, σ' ἓνα δέντρο ἀπόνου, ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Αγίας
Τριάδας καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Καὶ τὸ χωρίδιο ἦταν
στὸ νησὶ τὸ Παλιό Τρίκερι, μὲ ληστοπειράτες καὶ
χλέφτες γεμάτος δὲ τόπος, δὲ τις λένε, ποὺ
λένε οἱ γρήγες—τὴ νύχτα τοὺς τῶκλεθαν.

'Η ἑκκλησιά, μικρὴ καὶ ταπεινὴ ἀπ' ὅξω, ἀπὸ
μέσα ἔχει πολλὰ ποὺ ἀξίζει νὰν τὰ μνημονέψει κα-
νένας. Πρῶτα-πρῶτα τὸ τέμπλο, τρυπητὸ καὶ πο-
λυκέντητο, φιόρο προζυματηλα, μιὰ
έρταφωτη καντήλα ἀστρινεία. Καὶ κεῖνο ποὺ ἀγγίζει
τὰ παραμύθια, ἔνα θρόνο βασιλικό, δὲ πάσι λένε, ποὺ
κάπιο καράβι, ἀπὸ κάπιο νησὶ μακρυνό περνῶντα,
τὸν πῆρε δῶρο στὸ χωρίδιο καὶ καμάριο του.
Κ' εἶναι τώρα θρονισμένη σ' αὐτὸν ἡ Παναγιὰ
ἡ Τρικεριώτισσα, νὰ τὴν πούμε, ποὺ χωμένη στὴ
γῆς κάτω ἀπ' τὴ φίλα μιᾶς γέρικης ἐληξεῖ, νείρεψε
κάπιον καὶ τὴν ένηγαλε. Εκτὸς αὐτὰ κ' ἔνα σταυρὸ
μικρό, σκαλιστό, κόμμοδο πράξι, ποὺ πχασταίνει
ὅλα τὰ πάθια τοῦ Χριστοῦ σκαλισμένα πάνω στὸ
τέμπλο ξύλο.

'Απ' τὴν ἑκκλησιά ἀρχινῶνταις οἱ δρόμοι: κατη-
φορίζουν γυριστοὶ κάνοντας βόλτες γύρω στὴν ἑκκλη-
σιά ὃσο μακραίνουν, σὰν είδος σαλίγκαρο, δῆλοι καλ-
υτηριμωμένοι καὶ στενοί, πότε λίσιοι, πότε μὲ δύχτους.
Καὶ τὰ σπίτια πιάνουν ὄλες τὶς πλαγιές γύρω-γύρω
στὴν κορφὴν, παληὰ λαπποχτισμένα, ξασθέστωτα
ἀπ' ὅξω, μὲ τὰ μεγάλα ξύλινα ζουνέρια—σύφωνα
μὲ τὸ παλιό σκέδιο—μὲ παραθύρουλα γεραχτέμενα σταχτιά ἀπ' τὴ
βροχὴν καὶ τὸν ίδιο, καὶ τὰ περισσότερα κολλημένα,
ἀπὸ φόρο—τότες ποὺ τάρκιαναν—γιὰ τοὺς κλέ-
φτες, νὰ συντρέχῃ δὲ θνατεῖ τὸν ίδιον. Καὶ τὰ ίδια
χτίρια ἔχουν πολλές φορές δύο καὶ τρεῖς πόρτες, με-
ραρισμένα σὲ τόσα κομμάτια, ἔξαπτίσας ποὺ ἔδιναν τὸ
μισό σπίτι τοῦ γαμπροῦ γιὰ νὰ ἔχουν τοὺς δίκους
σιμά τους κι' ἀργήτερα κάποια φτώχεια. Τέλος τὰ τε-
λευταῖα σπίτια κάτω στὴ χαμηλώματα γύρω-γύρω,
εἴται ὄλα τῶν πλούσιων κ' εἰχαν χτιστεῖ σὰν πύρ-
γοι μὲ τρία καὶ μὲ τέσσερα πατώματα, μὲ πολεμί-
στρες καὶ χωρίς παραθύρια χαμηλά. 'Απ' αὐτὰ
δύος λίγα ὑπάρχουν, γιατὶ, ἢ τὰ κάλασσαν, ἢ τὰ
κατέβασταν, ἔνηγαλαν τὰ πολλὰ πατώματα, σὰ νὰ
δὲν εἰσει, σὰν τὸ στρατὸ στὸν 'Αγία σερνιόμουνα. Τέλος,
νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, θρονισμένα σὲ μιὰ κάμαρα
καλοσυγιρισμένη. Σὲ κομμάτια ἀνοίγει μιὰ πλαϊνή πόρτα
καὶ πηδᾶ μέσα μιὰ κοπέλα μισόγυμνη, μὲ μπράτσα ἀνοι-
κτά, λαιμούς ἀνηγκαῖος, ποδάρια ἀνοικτά καὶ δύορριά,
πρώτης ταχέης ὁμορφία 'Πρέπει κατεφετεῖς σὲ μένα, νὰ μὲ
συνωρέσῃς γυναίκα, μεθυσμένος, ξέρεις... μ' ἀγκάτισσα καὶ
μὲ φιλούσες, ξέρεις, μεθυσμένος. Τὸ αἷμά μου θνάψε, κό-
ρωνος κ' είμουσας θνάψεις νὰ τῆς ἀνταποδώσω κ' ἔγω τὰ
ίδια, νὰ μὲ συμπαθήσῃς γυναίκα, μεθ

λέμε. Καὶ τώρα τὸ χωρὶο, μὲ τὰ σπίτια ποῦ χτίζουνται, ξαπλώνεται δύοντα στὶς ἔξοχές.

Ἐξὸν τὰ πηγάδια ποῦ ἀναφέραμε, τὸ χωρὶο ἔχει καὶ βρύσες, ἀλλὰ μακρὺ κάτω στὴ θάλασσα ὅπου εἶναι καὶ οἱ μπαξίδες καὶ χωράφια ἀπὸ πορτοκαλιές. Οἱ δρόμοι τοὺς κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ χωρὶο ἀπότομα σ' ἓνα ρέμψα γίνεται ὑστερα πλαγινός. Καὶ τραβάει ὡς σαράντα λεφτὰ τῆς ὥρας. "Ἄλλοτες δέξια ἀπὸ τὸ χωρὶο ὑπαρχεῖ, καθὼς λένε, δάσος ἀπὸ καστανιές τώρα δὲ βρίσκεται καρπιά. Τὰ πλειότερα δέντρα μὲς τὸ χωρὶο εἶναι μυγδαλιές καὶ τζανερίες, ὅλος δὲ ἔλλος τόπος εἶναι ρουμάνι καὶ μόνο στοὺς στρωτούς γιαλούς εἶναι ἀρκετὰ λιόδεντρα. Οἱ ἀνθρώποι ὅλοι νυκτικοί, φαράδες καὶ σφουγγαράδες, καὶ τὰ περιστέρα παιδιά ζενητεμένα. Αἴτια τὸ μέρος ποῦ δὲν ἔχει τόσο ψαχνὸν γιὰ σπείρσιμο. "Ἀπὸ λεβάντε κι' ὄλας τὸ βουνὸν εἶναι κοφτὸν ὡς τὴ θάλασσα σὰν πύργος, κι' ἀπάνου στὸ μικρό του ἰσιωμα κοινά πέτρες εἶναι λέσσι σπαρμένες καὶ ὄλες κοφτερές σὰν σπαθιά κι' οὔτε ἕνα δέντρο ν' ἀντικόβει τὸ κάμα τοῦ ἥλιου κάτι ἀπὸ τὸν διάλογον οὐρανό. Λίγα ἄγρια λουλούδια καὶ τὸ αἰώνιο ρουχαλητὸν τῆς θάλασσας, ποῦ τὰ κύματά της χτυποῦν τὰ θεμέλια τοῦ πύργου αὐτουνοῦ, ὅπου ἡ μοναξία κι' ἡ ἐρημιά βαραίνει σὰν πλάκα κείνον ποῦ τάσει ν' ἀγναντέψῃ θάλασσα. Τ' ἀέρι τοῦ χωρὶο εἶναι πολὺ καλὸς καὶ ἡ θερμοκρασία μέτρια χειμῶνα-καλοκαιρί, ποῦ πολλὰ κοπάδια βρίσκουν ξεχειμαδίο.

Τ' ἀγνάτιο του λαμπρό. Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀγιά-Τριάδα, ἀπὸ ὅπου βλέπει κανένας τὴ θάλασσα γρεμισμένη πίσω ἀπὸ μεγάλο βουνὸν χαμηλότερο (ἀπὸ τὴν Ἀγιά-Τριάδα) καὶ ἀδέντρο καὶ παρὰ πάνω, σὰ σὲ κάρδο, τὰ ἡμερά βουνὰ τῆς Ἐγριπος μὲ πολλὲς κορφὲς, βερματιές κι' ὅχτους νὰ στρώνουνται, κατεβαίνοντας σ' ἔμπορο διοίσια.

Καθὼς δὲ ἴσιοι γιαζεῖς κι' ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ μὲ πολλὲς ἄλλες, φαίνονται τριγύρω τὰ βουνὰ σὰν κύματα, τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἔπειρον σ' ἀτελείωτη σειρά. Φαίνεται κι ὁ Παρνασσός κι ὁ Ἐλυμπος χιονισμένος ὡς τὸ θεριστὴν πάνω-κάτω, μὲ 10, 15 κορφὲς σκυμένες ὄλες μέσα, ποῦ κρατοῦνε δῆλη τὴν ἀμιλητη μεγαλοπρέπεια ἑνὸν συνέδριου τῶν Θεῶν.

Π. Φ.

ΚΟΦΤΟ

Κι' αὐτὸ τοῦ Πάλλη μας

"Ηέρα γὰρ τὶς θέλεις, μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Σεφόργωσε μὲ κι' ἀμε...
Μαζὶ σου δὲν τὰ βάνω, μήτε πῶς θὰ νιραπῶ,
Μήτε καὶ πῶς φοβᾶμαι.

Δεμένα γὰρ τὰ χέρια, μᾶν εἶμαι καὶ κακός,
Τίποτις δὲν τὸ πάθεις,
Τῆς ἀδερφῆς σου εἶμαι διγαπητικός,
Καὶ ωτὰ γὰρ μὲ μάθεις.

Μὰ πιὸ καλὰ τὸ κάνεις νάφσους τὸν καυγά,
Καὶ τὰ ψή, ψή τοῦ κόσμου,
Καὶ νῷρεις γὰρ μοῦ φέρεις ταχιά ιόντων' αὐγά,
Κουνιάδος κι' ἀδρεφός μουν.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ

Τραγωδία γλωσσοκλασφική

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

"Ω κοινὸν αὐτάδελφον Κουρούπη κάρα...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νὰ τυπωθῇ ἡ κατὰ Μαλλιαρῶν διάλεκτος δός μοι καὶ σὺ, 'Αντίγονε, μίαν δεκάρχ...

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

"Ἄρ' οἰσθ' δὲ τι Νουμᾶς τῶν ἀπὸ γλωττῆς κακῶν...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νουμᾶς ἐκδίδοται μὲ χρῆμα ρωσσικόν... 5

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

"Οποῖον οὐχὶ δίδοται νῦν πρὸς ἔκδοσιν «Πατρίων» καὶ «Ἐσπεριῶν». Οὐδὲν γάρ οὕθ' Ἐταιρίχ ποιεῖ ρουβλίων ἔτερο.

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Οὐδὲ τὰ δράματα τάρκα, ὡς πάτερ, ἀμείβονται διὰ χρυσού ρωσσικοῦ...

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Οὗτ' αἰσχρὸν οὕτ' ἀτιμον ἐσθ' ὅποιον οὐ 10 τῶν σῶν τε κάρων οὐκ ὅπωπ' ἔγω κακῶν.

ΚΑΥΡΟΥΠΗΣ

Σώσωμεν τὴν γλωσσάν μας καὶ ἀπαν τὸ Ἑλληνικόν, πλὴν σώσωμεν καὶ στόμαχόν μας τὸν κενόν.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Καὶ νῦν τὶ τοῦτ' αὐτὸς πανδήμῳ πόλεις πήρυγμα θεῖνει Ψυχαριστάς ἀγρίως; 15]

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Ορχοῦνται, κορδακεύονται καὶ εὐωχοῦνται δύοι, Ποποδονότσιεφ ρούβλικα τοῖς ἐστειλεν ἀρτίως.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

"Ἐχεις τι κάστηκουσας ἡ σε λανθάνει
"Ἐχθιστα προστείχοντα τὴ γλώττη κακά;

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νουμᾶς γάρ διαγκάκιστος δύλα τὰ κάνει 20
Κ' ἐκευτείζει τὰ ἐμά, ἐμμετρα καὶ πεζά.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Καιρὸς ψώσαι τὴν φωνὴν, ὡς τέκνον, γέρ...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Γκάσαρρ!.. Γκάσαρρ!.. Γκάσαρρ!..

'Ο Σοφοκλείσκος

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΕΡΑΙΔΕΣ

EDELWEISS

Μὲ τὸ λάγτεπρο λουλούδι μοιάζει
τὸ κορμί σου, ἀγνὸ, παρθενικὸ,
στὸ βελοῦδο τοῦ ἀνθεού ταιριάζει
τ' ἀπαλό σου δέρμα τὸ λευκό.

Τὸ λουλούδι στοὺς γκρεμούς ἀνθίζει,
λεύκεται στὰ κάλλη ἡ ρεματιά,
καὶ στὴν ἐρημιά ζωὴ χρίζει
τῆς μορφῆς σου ἡ γλυκεία ματιά.

Τὴ ζωὴ του διάνθρωπος τὴ δίνει
γιὰ τὸν ἀπρό τοῦ βουνοῦ ἀνθό,
ἄτε τὴν ψυχὴ μου ἐσύ νὰ γίνῃ
δύορο σου. ὡς Νεράϊδα, ποῦ ποθῶ.

ΔΟΕΓΓΡΙΝ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΦΑΒΟΡΙΤΟΣ

Φίλατε Νουμᾶ,
Διασολάνθρωπος δὲ γιγαντός μου φίλος κι' ἑθνικὸς ἀπαγγελεύεις κι'. Σιγάλας ἀφοῦ κατορθώνει κοντὰ στὰ τόσα ἄλλα θάματά του νὰ παράγει νύχτα μέρα, σὲ νῦν καὶ φάμπρικα μακχαρονιῶν, εὐνοουμένους καὶ εύνοουμένας.

ράθυρο νὰ σκοτωθῶ, περιηγεῖται δὲν εἰχα... Μὰ περνοῦσε δικαρδὸς καὶ μαζὶ μὲ τὸν κακὸν πέρασε κι' ἡ ἀγάπη μου κι. ἀρχίστεις ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ τόνε σέβουμαι... νὰ μὴν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νάκουό τὴ φωνὴ του, τὸ περπάτημά του, τὸ γέλοιο... Ἡ ἀγάπη μου ἡ πραματεικὴ ποὺ ἀρχίσεις γιὰ σένα φύτωσε στὴν καρδιά μου ὑπερα... δι πρωτός μου δ ἀττρας είτενες ἐκεῖνος, ἐσύ είσουνα δ δέσποτες... Καὶ τώρα σ' ἀγαπῶ θεία... Τίποτα ἄλλο μυστεῖ, κι δὲν ἔγω... δ, τι μοῦ ζητήσεις σοῦ τῶδωσε καὶ τὴν ψυχὴ μού ἀκόμη δ ζητοῦσες δι τοῦ τὴν ἔδινα.

— Φίλε μου Βερλᾶ, σίλε μου 'Αλέξαντρε Βερλᾶ, σὰν τάκουσα δλ' ἀφτὰ μοῦ ζήσεις Ιλιγγος, ζάλη, μαζερίλα..., είδα σὲ μὰ στιγμὴν νὰ χρεμίζεται τὸ δνειρό μου στὸ γκρεμό... Γύρισα κι' εἴπα τῆς γυναικὸς ἐκείνης ποὺ είναι ἡ ζητημή... πῶς ειναι μὲτρα καὶ δέν είχα... Καὶ τώρα στὰ γεράματα είμαι δυστυγχάνως.

— Ο 'Αλέξαντρος Βερλᾶς έγάτσωσε τὰ μεγάλα δάχτυλα τῶν χεριῶν του στὶς ματακίλες τοῦ γελεκιοῦ του καὶ προσβλέποντας τὸ φίλο του πάτηγε τὰ γέλοια, ποὺ καταδόησε ἡ κάμαρα.

— Χά, χά, χά! 'Ανέστη μου, χάρι χάρι, χά!

— Ο 'Ανέστης Φαγιόδης κατέβασε τὰ μούτρα του, σούρρωσε τὰ φρύδια του, σοβαρέφτηκε. Δὲν πρόσμεια ἀπὸ τὸ φίλο του τέσσαρα εἰρωνία, τέτοιο περιγέλασμα. 'Ο Βερλᾶς

δὲν είσεια τὸ εἰχα, νάμικα υάλιστα πῶς ἀρχισει τὰ σ' ἄγαπω... κι' ίσως κι' ἀγαποῦσα τότες. Μὰ μιὰ φορά, μάζεις ἀπὸ τρία χρόνια ποὺ ζόστεμε μαζί, στὴ γειτονιά μας ἥταν κάτι καινούριοι νοικατόροι, ίσαι-ίσαι κατάντικρά μας. "Ενα πρωὶ, ἐσύ είσουνα φεβγάτος, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο μου, βλέπω στὸ ἀντικρυνό τὸ σπίτι ἓνα νέο, καλοκαμώμενο, μελαχροινό, τέλος ὡραίο, πολὺ ὡραῖο νέο. Μοῦ είχε κάνει έντύπωση... μὰ φαίνεται πῶς θὰ τοῦ ἔκανα κι' ἔγω τὴν ίδια ἐντύπωση, γιατὶ κάθιε πρωὶ σὰν ἀνοίγα τὸ παράθυρό μου τὸν ἔβλεπε πάντα καὶ λουσαρισμένο, μὲ στριμένο μουστακάκι. "Ενα πρωὶ τόλμησε κι' ἀπαντήσας... "Έγω τραβήγτηκα μέσα χωρὶς ν' ἀπαντήσω στὸ χαριτεισμό του. Μὰ ἀπὸ ἔκεινη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσα νὰ ζεχολλήσω ἀπὸ τὸ παράθυρο... ἔφεγκα, ἔρχομουνα, ἔρχομουνα, έρεβγα. "Εμοιαζα σὰν τὴν πεταλούδα ποὺ μαργένεται ἀπὸ τὸ φῶτα τῆς λάμπας καὶ τρογυρῶ τρογυρῶ ίσαια μὲ ποὺ νὰ καῆ... "Ενα πρωὶ ἀπάντησε κι' ἔγω στὸ χαριτεισμό του, βλέπεις, δὲν έμοιαζα έσσενα, είμουνα καὶ ἀλλή πάστα... Κάθε μέρα τόνε συλλογισμούμονα, θυμοῦμοι μάλιστα πῶς κάμποσες βραδίες βλέπο